

ZACHOVEJ SI CHLADNOU HLAVU

Ondřej Gaborčák

Všechny překážky spolu zvládali bez problémů. Až na jednu ...

Martin a Eva spolu začali chodit už na základní škole. Říká se, že 99 procent školních lásek do dospělosti nevydrží, oni však patřili do toho jednoho procenta. Oba pluli na obláčku zamilovanosti. Měli také svoje přezdívky, Eva říkala Martinovi *Romeo* a Martin říkal Evě *Julie*, podle stejnojmenné Shakespearovské divadelní hry.

Po deseti letech vztahu si pořídil domek se zahradou a už se pomalu se začali bavit o založení rodiny. Jejich vztah dospěl do fáze, že i jejich rodiče si začali tykat. Samozřejmě, že občas přišly nějaké větší i menší hádky, všechny ale bez obtíží přestáli.

Martina velmi bavilo vymýšlet různé příběhy a situace. Psal už od svých dvanácti let a v deváté třídě základní školy měl na kontě kolem padesáti povídek a příběhů, z nichž některé se umístily i v literárních soutěžích pro mladistvé.

Eva zase milovala televizi a kosmetiku. Když se koukala na nějaký film, vždy si všímala spíše toho, jak jsou herci nalíčení, než obsahu filmu. Po zhlédnutí filmu by vám sice moc neřekla, o čem film byl, zato by zase mohla hodiny vyprávět o tom, jak moc a jaké se použilo kosmetiky na hercích. Proto není divu, že byli nesmírně šťastní, když oba dostali práci v televizi, Eva jako maskérka moderátorů a herců a Martin jako režisér a scenárista, byť na jiné televizi.

Jednoho dne přišli oba vyčerpaní z práce. Martin chodil vždy domů dříve, než Eva. Bylo na něm ale vidět, že je šťastnější a zároveň nervóznější než obvykle. Sotva Eva přišla domů, začal jí Martin oznamovat velkou novinu: „Víš, chtěl bych ti něco říct,“ Eva strnula, přestože Martin vypadal lépe, i tak ale byla v jeho očích kapka obavy. „Dostal jsem skvělou nabídku, která se neodmítá,“ pokračoval Martin. V tu chvíli měla Eva ještě větší obavy a v hlavě se jí odehrávala bouře myšlenek. Tahle věta bývá totiž začátkem nějaké velké změny. Dostal práci v zahraničí? Na jak dlouho odjede? Souvisí to vůbec s prací? To bylo jen pár otázek, které se Evě honily hlavou. „Přišla mi nabídka z Ameriky, abych se podílel na jednom jejich velkém seriálu. Přijal jsem to, a tak budu muset na pár měsíců odjet,“ oznámil Martin. Přestože byla tato nabídka Martinův největší úspěch, v Evině tváři se neobjevil ani náznak úsměvu. „A kdy odjíždíš?“ zeptala se tichým hlasem. To byla ta otázka, které se Martin bál a která v něm vzbuzovala zmíněnou obavu. „Už zítra,“ odpověděl tichým hlasem pro změnu on.

I když tato zpráva měla být veselá, stal se z ní přesný opak. „Už zítra?! A jak dlouho to sakra víš?!“ řekla Eva a pomalu zvyšovala hlas. „Asi dva týdny,“ odpověděl Martin ještě tišším hlasem. Znělo to, jako by mu Eva brala hlas, čím vyšší ho měla ona, tím tišší ho měl Martin. „Dva týdny?! Dva týdny to víš a oznamuješ mi to den před odletem?!“ křičela Eva. Martin neřekl ani slovo, ani se nahnul, stál tam jako skála. V

hlavě na sebe křičel a vyčítal si, že jí to neřekl dřív. Evino naštvání přecházelo do hysterie. „Proč jsi mi to sakra neřekl dřív?! Mohla bych se na to alespoň připravit!“ křičela. Na tuto otázku by Martin také rád znal odpověď.

Už od chvíle, kdy tuto nabídku dostal, byl Martin v nepěkné situaci. Znal Evu a věděl, že kdyby jí to řekl hned, změnilo by to na celé dva týdny atmosféru mezi nimi. Eva by byla smutnější a nemluvili by spolu o ničem jiném a to on nechtěl. Měl na výběr to říct hned a změnit tak Evino chování na celé dva týdny, nebo to říct na poslední chvíli a doufat, že se Eva nenaštve. Tohoto rozhodování měl plnou hlavu. Bohužel si vybral tu horší variantu.

Toto jí ale nemohl říct, protože by se ještě více naštvala, proto tam jen stál a mlčky přijímal řadu výčitek a nadávek od Evy.

Po několika minutách zavládlo ticho. Vypadalo to, že se Eva uklidňuje. „Jdu si lehnout,“ oznámila odevzdaně a zmizela v ložnici. Martin si totiž nevybral vůbec vhodnou chvíli na to jí to oznámit. Ten den byla totiž Evina kolegyně v televizi nemocná a Eva musela dělat všechnu práci za ni. Pak tu byl také ještě jeden důvod ...

Zatímco Eva se zavřela do ložnice, Martin stále stál v obývacím pokoji a zhluboka oddychoval. Byla to totiž jejich největší hádka. Rozhodl se, že půjde také spát, protože by se jinak celou noc pouze prohrabával myšlenkami a v hlavě si přehrával celou hádku. Musel si ustlat ve své pracovně, protože se Eva v jejich ložnici zamkla. Noc ale byla značně neklidná, nemohl celou noc usnout.

Ráno se probudil ospalý, protože spal pouze pár hodin. Podíval se na hodiny a začal šílet. Za pár minut má být na letišti! Rychle vstal a vzal si na sebe nějaké čisté věci. Naštěstí si kufr sbalil ještě, než šel spát. Mezitím, co se oblékal, všiml si koutkem oka nějakého koláče na stole, to ho ale v tuhle chvíli nezajímalo. Naposledy pohlédl na prázdný dům, protože Eva již byla v práci. Zabouchl za sebou dveře.

Jeho rychlé tempo se nezmenšilo ani v autě. Rychle naložil věci, nastartoval motor a řítit se na letiště.

Martin jel a jel. Koukal se pouze dopředu na cestu. Čím dál více zrychloval. Na křižovatce se letmo ohlédl. Kamionu zleva si všiml až koutkem oka uprostřed křižovatky. Ten do něj narazil plnou rychlostí. Tuto srážku neměl šanci přežít.

Vedle koláče na stole, kterého si Martin všiml při oblékání, ležel papírek se vzkazem: *Promiň, Romeo, včera to byla chyba. To asi ty mé těhotenské hormony. Jsem na Tebe pyšná a brzy se vrať. S láskou, Tvoje Julie.*